

PRILLOIA

Vážení čtenáři,

na tomto místě bychom vás ohtěli seznámit s výsledky ankety o nejlepší sci-fi knihu napsanou v českém či slovenském jazyce a nejlepšího československého autora vědeckofantastické literatury, uspořádané Petrem Bedrnou a ing. Pavlem Weigelem. V anketě bylo zhodnoceno 383 došlých příspěvků, z nichž bylo určeno toto pořadí:

- Knihy: 1. L. Souček - Cesta slepých ptáků
2. antologie Lidé ze souhvězdí Lva a Železo přichází z hvězd
3. J. Veis - Pandořina skříňka
4. J. Veis - Experiment pro třetí planetu
5. L. Souček - Zájem galaxie
6. L. Souček - Blázni z Hepteridy
7. L. Souček - Bohové Atlantidy
8. L. Vaňková - Mosty přes řeku času
9. L. Souček - Bratři Černé planety
10. L. Szalai - Cesta do bláznovy zahrady

- Autoři: 1. L. Souček
2. J. Nesvadba
3. J. Veis
4. V. Páral
5. F. Běhounek
6. R. Szalai
7. I. Foustka
8. Z. Volný
9.- 10. J.M. Troska
L. Vaňková

A nyní trochu statistiky: ze všech došlých hlasů patřilo 15% ženám - **pouhých** a 85% mužům, 90% českým autorům a 10% slovenským. 11 knih nejlepšího autora - Ludvíka Součka - získalo dohromady 710 hlasů, pro samotnou Cestu slepých ptáků se vyslovilo 175 (tzn. 47%) všech přispěvatelů.

Asmund Forffang: Príma den

A když přišli domů, shodli se všichni na tom, že to byl první den. Začalo to jako slohová práce: jednou si hráli na písku u rybníka a přišel k nim nějaký divný pán.

Pokračování už nebylo tak dobré.

Žádný z nich ještě nezačal chodit do školy, a tak jim nikdo nevěřil, když o tom později vyprávěli. Nemluvili o ničem jiném než o tom už několik dní a dospěli se z nich mohli zbláznit. Nakonec všichni dostali pořádný výprask a přísný zákaz ještě kdy o tom slovíčko ceknout. Když je přešel nejhorší pláč, zmizeli z domu a byli viděni, jak se táhnou dolů k písčovišti u rybníka. Pak se po nich země slehla, dokud...

Ale napřed to, co vyprávěli.

Potkali první divného pána a ten měl jen jedno oko a na sobě zvláštní šaty, a byl moc veliký, větší než jiní lidé. Začal si s nimi povídat. Slyšeli, že mluví nějak divně, ale nemohli vysvětlit, v čem to bylo. Kladl jim hodně otázek a oni mu odpovídali. Nakonec se jich zentel, jestli s ním chtějí zažít něco prímového. To chtěli, a tak šli za ním.

Potom vyprávěli, že s ním šli kus do lesa, až došli na naseku. Tam uviděli velké "auto", které, jak říkali, "umělo létat". Muž vešel dovnitř, ale oni se nechtěli za ním jít bálí. Když na ně však muž zamával z okénka, vlezli také dovnitř. Dostali spoustu dobrot a muž je nechal hrát s hračkami, jaké nikdy předtím neviděli a které potom dospělým velice podrobně do nekonečna popisovali. Pak jim pouštěli filmy a směli si listovat v knihách a někdy jim muž připevňoval nějaké vedení k hlavám a na jiná místa a vůbec se měli prima. Vyprávění o všem, co prožili, nebralo konce, až nakonec dospělé ty jejich povídačky omrzely a dali jim výprask.

Dospělí je poslali ven a byli rádi, že se jich zbavili. Kam šli, s tím si hlavu moc nelámali, dokud nespatriili, jak se v povětří něco zabýsklo a klouzalo proti nim. Brzy nato na dvorku neslyšně přistálo velké vozidlo, ale "auto" to nebylo. Otevřela se dvířka a vystoupil muž. Měl jen jedno oko a mohl měřit hodně přes dva metry. Za ním se vybatolily děti a s kamennými tvářemi se pozorně rozhlížely kolem.

Dospělí pobíheli sem a tam a nevěděli, co mají dělat. Někteří se pokoušeli schovat a jiní se snažili tvářit, jako by se nechumelilo.

Muž došel ke dveřím, zklepal a vstoupil.

"Dobrý den vespolek," řekl.

A děti běhaly kolem, výskaly a křičely, zatímco dospělí, jeden po druhém, dostávali od divného pána pořádný výprask.

Cordwainer Smith: Hra na Draka a Krysu

1/ O b s a z e n í

Zažihání je zatraceně nevědecký způsob, jak si vydělávat na živobytí. Undehill ze sebou vztekle přibouchl dveře. Nemě zrovna smysl nosit uniformu a vypadat jako voják, když lidé vaši práci neuznávají.

Sedl si na židli, hlavu zvrátil dozadu a stáhl si čepici do očí.

Čekal, až bude zažehovač dost teplý a myslel přitom na dívku, kterou potkal venku. Váimla si jeho zažehovače a zasmála se.

"Mnau." Nic víc neřekla, ale řízlo to jak ostrý nůž.

Co si o něm myslela, že je? Blázen, flákač, uniformované nicka? Copak nevěděla, že za každou půlhodinu zažihání platí minimálně dvoutýdenním pobytem v nemocnici?

Přístroj se už zahrál. Cítil kolem sebe široké prostory vesmíru, viděl se uprostřed veliké klece, v ohromné krvavě plné nicoty. Nečekal se přitom zbavit tupé bolavé hrůzy z vesmíru a celou jeho myslí pronikal pudový strach, kdykoliv narezil na sotva zřetelnou stopu nehybného prachu.

Uvolnil se. Obklopila jej důvěrná vlídnost Slunce a pravidelně rotujících planet. Sluneční soustava je půvabná a jednoduchá jako hodinový stroj, jehož tikot a všechny ostatní zvuky dávají pocit bezpečí. Znetvořené Martovy měsíčky krouží kolem svého pána jako vyplašené myšky, ale i v jejich běhu je řád, který ujišťuje, že je vše v pořádku. Daleko nad rovinou ekliptiky ucítil půl tuny prachu unášeného pryč od lidských cest.

Zde nebylo s čím bojovat, nebylo nač upírat mysl, nebylo proč nechat prvstít z těla živoucí duši, podobnou skutečné pulsující krvi.

Sluneční soustava byla klidná. Mohl mít zažehovač stále u sebe, ale byl jen jakýmsi telepatickým astronomem - člověkem, jehož živý mozek cítí, jak se do něho opírají horké paprsky Slunce.

Vešel Woodley.

"Staroušek jde jako hodinky," zasmál se Underhill. "Vůbec nic nového. Není divu, že lidé vymysleli zažehovač teprve když pronikli mimo Sluneční soustavu. Tady dole necítíš nic jiného než klid a pochodu. Vidíš, jak se všechno přesně točí a rotuje. Vesmír je zde kompaktní a příjemný. Skoro jako kdybys seděl před svým domem na zápraží."

Woodley cosi zabručel. Na takové rozlety fantazie si nepotrpěl.

Underhill si toho nevšiml a pokračoval. "Muselo to být strašně fajn, být starověkým člověkem. Zajímalo by mě, proč svůj svět zničili válkou? Ne museli by pak utéct ke hvězdám. Nemuseli by hledat obživu mezi hvězdami. Neutíkali by před Krysemi a nehráli by Hru. O zažehování by nevěděli vůbec nic, protože by to nepotřebovali. Že je to tak, Woodley?"

Woodley cosi nesrozumitelného zabručel. Bylo mu dvacet šest let a za rok měl jít do penze. Měl už kděsi koupenou malou farmu. Zažehování je tvrdé a namáhavé práce, dělal ji deset let a svého času byl ze všech nejmenší. Zdravý rozum si uchoval jen díky tomu, že o své práci moc nepřemýšlel; práci se nevyhýbal, ale ve volném čase na ni nemyslel, pokud to opravdu nebylo nutné.

Woodley si mezi Partnery nikdy nezískal oblibu. Žádný z nich ho neměl právě v lásce. Podezřívali ho, že o nich smýšlí nepřátelsky, ale protože to nikdo z Partnerů neděl výrazněji najevo, nechávali ho ostatní zažehovači i šéfové instrumentária na pokoji.

Underhill byl zato ještě plný zájmu o svou práci. Šťastně breptal dál: "Co se s námi vůbec děje, když zažiháme? Je to něco jako smrt, víd? Viděl jsi někoho, kdo přitom úplně vypustil svou duši?"

"To se jen tak říká," odpověděl Woodley. "Ze všechny ty roky ještě nikdo nezjistil, jestli duši vůbec máme nebo ne."

"Ale já ji jednou viděl! U Dogwooda, když se vrátil. Bylo to legrační. Vypádelo to celé mokré a lepivé, skoro jako krev, vytékalo to z něho... A víš, co s Dogwoodem udělali? Odklidili ho v nemocnici na oddělení, kam ani ty, ani já nikdy nechodíme - až úplně nahoru, kam ukládají ty, kdo přežili setkání s Krysemi."

Woodley se posadil a zapálil si stereděvnou dýmku. Pálil v ní cosi, čemu říkal tabák. Byl to nepříjemný zvyk, ale dodával mu dobrodružný a světský výraz.

"Podívej se chapče. Z toho nemusíš mít strach. Zažehování je pořád bezpečnější. Lepší se i Partneri. Viděl jsem, jak zažehli dvě Krysy, vzdálené od sebe dva miliony mil, během jedné a půl milisekundy. Lidé se dlouho snažili vyškolit perfektní zažehovače, ale lidský mozek potřebuje pro zžeh minimálně čtyřista milisekund, takže bychom nedokázali spálit Krysy dřív, než by zničily naše lodě. Partneri to všechno změnili. Když to spustí, jsou rychlejší než Krysy. A budou vždycky. Já vím, že to není jen tak, dělat se o mozek s Partnery -"

"Ani pro ně to není jednoduché," řekl Underhill.

"O ně se neboj. Nejsou to lidé. Nech je, ať se o sebe postarají sami. Viděl jsem víc zažehovačů, kteří se zbláznili z těch opičáren kolem Partnerů, než těch, které obklíčily Krysy. O kolika víc určitě, že se zbláznili z Krysy?"

Underhill se díval na své prsty, které v záblescích vyladěného zažehovače zářily zeleně a rudě. Palec, to byla Andromeda, které se ztratila s veškerou posádkou a cestujícími; ukazovák a prostředník byly Release 43 a 56 - na palubě našli všechny zažehovače vypálené a všechny muže, ženy a děti šílené nebo mrtvé.

Prsteník, malíček a palec druhé ruky byly první tři válečné lodě, které Krysy dostaly - to už lidé zjistili, že vně, mimo samotný vesmír, existuje ještě něco jiného, potměšilého a zlomyslného.

Zažihání, to byla vlastně jakási zábava. Vůbec nic zvláštního.

Asi jako jemný elektrický šok.

Jako bolest při vytržení zubu.

Jako trochu nepříjemný záblesk světla proti očím.

V této chvíli startuje ze Země čtyřicetitunová loď, mizí v hyperprostoru a objeví se snad deset, snad padesát světelných let daleko odtud.

A pak bude Underhill sedět v bitevní kapině, na klíně bude mít připravený zažehovač a v jeho hlavě budou důvěrně tiket hodiny Sluneční soustavy. Na vteřinu nebo na rok /nikdo nedokáže přesně říci, jak dlouho to trvá/ vyšle ven útlý paprsek, a nechá jej zmizet v hrozi-
vě otevřeném prostoru, kde hvězdy jsou jako vyrážka na jeho mozku a planety příliš daleko na to, aby se daly cítit nebo rozeznat.

Někde v těchto nejvzdálenějších prostorách čeká ohavná smrt - smrt a hrůza, s jakou se člověk nesetkal, dokud nepronikl do mezihvězdného prostoru. Draky drželo v ústraní nejsilnější světlo.

Draci. Tak jim lidé říkali. Obyčejní lidé o nich nevěděli vlastně nic, kromě občas zaslechnutých vzrušujících zvěstí o zažihání.

Pro telepaty to však byli Draci. Meč, zlověstně se pohupující nad hlavou obětí, dusivý stín šílenství zatemňující mozek.

V tom zlomku sekundy, kdy si telepaté uvědomovali záblesk nepřátelství v černé, bezútěšné nicotě vesmíru a než náraz zuřivé psychické vlny vzápětí smetl všechno živé na palubě, tehdy telepaté cítili bytosti, které přirovnávali k drakům ze starých bájí. Byli to však běsové mnohem ďábelstějši než bájní běsi, démoni mnohem skutečnější než pozemští démoni - hledové vírv nenávisti, které stvořily neznámé síly a vyvrhly je na temných hranicích mezi hvězdami.

Jedna z lodí útok přečkala a přinesla zprávy - byla to loď, ve které měl telepat čirou náhodou silný zdroj světla. Celou mysl mu zabíral absurdní pocit, že se blíží drak. Instinktivně zamířil kužel světla ven do mraku nevinného prachu a Drak zmizel. Ostatní pasažéři, kteří nebyli telepaty, pokračovali bez úhony v cestě a netušili, jak blízko se přiblížili smrti.

Od té doby už to bylo jednoduché, alespoň zpočátku.

Kosmické lodě začaly brát s sebou telepaty. Telepaté zvyšovali svou citlivost na maximum s pomocí nepatrných, nesmírně výkonných zesilovačů, napojených na jejich vědomí. Zapnuté byly spojeny s odpalovacími zařízeními říditelné světelné bomby. Zbraní bylo světlo.

Světlo ničilo Draky a dovozovalo tak lodím, aby se mohly vypořádat ve třech rozměrech mezi jednotlivými skoky na cestách od hvězdy ke hvězdě.

Poměr bodů se rázem změnil: ze sto ku jedné v neprospěch lidstva na šedesát ku čtyřiceti v neprospěch Draků.

To nebylo mnoho. Bylo třeba telepaty déle vycvičit, aby vycítili Draky dříve než za jednu milisekundu.

Ale přišlo se na to, že Draci dokáží urazit milión mil za méně než dvě milisekundy. Za tak krátkou dobu nedokáže mozek člověka aktivizovat světelné paprsky.

Byly pokusy osvětlovat celou loď během celého letu, ale tato obrana se neosvědčila.

Lidé se učili znát Draky, ale stejně tak se Draci naučili znát lidi. Nějakým způsobem dokázali zploštit svůj objem a pohybovali se úžasně

rychle po extrémně plochých trajektoriích.

Bylo třeba silného světla, světla sluneční intenzity. Takové mohly vydávat jen světelné bomby. Takže vzniklo zažihání.

Zažihání spočívalo v tom, že se odpálila miniaturní fotonukleární bomba, která přeměnila izotopy magnézie v čisté viditelné záření.

Skore se dál změnilo ve prospěch lidstva, i když tu a tam se ještě některá loď ztratila.

Zlé bylo to, že lidé ani nechtěli ztracené lodě hledat, protože případní zachránci věděli předem, co najdou. Bylo smutné brát zpátky na Zemi tři stovky těl, která bylo nutné ihned pohřbít, a další stovky nikdy neuzdravených bláznů, které museli budit, krmit, mýt a dávat spát, a to stále znovu a znovu, dokud byli naživu.

Telepati se pokoušeli proniknout do myslí psychotiků, které Draci zničili, ale nenašli nic kromě čiré hrůzy, překotně tryskající z nějektivních prapůvodních zdrojů života.

Pak se objevili Partneri.

Člověk a Partner spolu dokázali to, čeho samotný člověk nebyl schopen. Lidé mají pouze intelekt. Partneri mají rychlost.

Partneri měli své vlastní rakety, ne o mnoho větší než fotbalové míče, a pohybovali se vně vesmírných lodí, stále připravení k boji.

Lodě Partnerů byly velmi pohotové a rychlé. Každá s sebou nesla tučet světelných bomb, ne větších než náprstek.

Zažihací vrhali Partneri přímo proti Drakům s pomocí své představy světla.

Co se lidské mysli jevílo jako Draci, cítili Partneri jako obrovské Krysy.

V chladné prázdnotě prostoru se Partneri chovali podle instinktu, starého jako sám život. Útočili, vyraželi rychleji než člověk a šli z útoku do útoku, dokud nebyly zničeni Krysy nebo oni. Skoro vždycky to byli Partneri, kdo vyhrál.

Mezihvězdné skoky byly stále bezpečnější, takže se rozrůstal obchod i počet obyvatel kolonií. Rostla i poptávka po vycvičených Partnerech.

Underhill a Woodley patřili ke třetí generaci zažiháčů. Vypadalo to, že jejich řemeslo bude trvat věčně.

S pomocí zažehovače proměňovali svou mysl ve vesmír. Byli napojení na mozky Partnerů a byli stále ve střehu a připravení k boji, na kterém záviselo všechno. Bylo to příliš namáhavé, než aby to člověk vydržel delší dobu. Underhill potřeboval po půlhodině boje celé dva měsíce odpočinku. Woodley půjde po deseti letech služby do penze. Byli mladí. Počínali si skvěle. Ale měli své hranice.

Úspěch závisel i na výběru Partnerů. Štěstí rozhodovalo o tom, kdo si koho vylosuje.

2/ M í c h á n í

Do místnosti vešli Otec Moontree a dívka jménem West. Byli to další dva zažihací. Lidská posádka bojové kabiny byla kompletní.

Otec Moontree byl pětáctýřicetiletý rudolící muž, který žil až do svých čtyřiceti let poklidným životem na své farmě. Teprve tehdy, značně opožděně, přišly úřady na to, že má telepatické schopnosti a přes jeho pokročilý věk ho zařadily mezi zažiháče. Dělal tu práci dobře, přestože na ni byl úžasně starý.

Otec Moontree uviděl Woodleye a zamyšleného Underhilla. "Tak jak se máme, mládeži? Jak se těšíte na boj?"

"Otec by chtěl pořád jenom bojovat," zahihňala se West. Byla to ještě holčička, její smích zněl vysoko a dětsky. Vypadala jako ta poslední osoba na světě, která by mohla podstoupit tak krutý, hrubý boj.

Underhill se jednou dobře bavil, když viděl, jak je jeden z nejnetečnejších Partnerů šťastný při kontaktu s myslí dívky jménem West.

Partneri se většinou příliš nestarali o lidský intelekt, na který byli během cesty napojení. Zdálo se, že považují lidi za příliš složité

a neupřímné. Žádný z Partnerů nikdy nepochyboval o nadřazenosti lidské mysli, ale mělokterého z nich tato nadřazenost poznamenala.

Partneri měli lidi rádi. Přáli si bojovat po jejich boku. Dokonce s nimi chtěli umírat. Avšak skutečnost, že si některý z Partnerů někoho oblíbil, například jako kapitán Wow nebo Lady May si oblíbili Underhilla, nemělo nic společného s intelektem. Byla to záležitost temperamentu. Citu.

Underhill si byl jist, že kapitán Wow jej považuje za klupáka. Kapitánovi se líbila Underhillova přátelská, emocionální povaha, ta opravdovost a nadšení, se kterým se Underhill vystavoval nebezpečí. Slova, historie, ideje, věda - Underhill v duchu cítil, jak se tohle všechno odráží od jakoby gumové mysli Kapitána Wow.

West pohlédla na Underhilla: "Vsaďm se, že jsi zase pomezel kostky lepidlem!"

"Nesmysl." Underhill cítil, jak mu rozpaky rudnou uši. Ještě jako nováček se pokusil při losování podvádět, protože se zajímal o jednoho z Partnerů, rozkošnou mladou matku jménem Murr. Bylo velmi příjemné s Murr pracovat a ona byla k němu tak něžná, že zapomínal, jak tvrdé práce je zažít a že nesmí trávit tolik času se svým Partnerem. Oba byli odhodláni podstoupit vedle sebe jakýkoliv boj.

Jeden podvod byl až dost. Přáli na to, a vysmívali se mu potom celé měsíce.

Otec Moontree zdvihl těžký pohár a zamíchal v něm kamennými kostkami, jejichž znaky jim určí Partnery. Jako nejstarší měl právo losovat první.

Uklíbl se. Vytáhl si lačnou, chtívou povahu, houževnatého samce, jehož mysl byla plná uslintaných myšlenek na jídlo a obrazů oceánu naplněného leklých ryb. Otec Moontree kdysi řekl, že po kontaktu s tímto obžerníkem se celé týdny naléval rybím tukem - tak silně na něj zapůsobily představy hory ryb. Ztrout však měl stejnou chuť do nebezpečí jako na ryby. Zabil už čtyřiašedesát Draků, víc než kterýkoliv jiný Partner. Měl pro ně cenu zlata.

Další na řadě byla West. Vytáhla si Kapitána Wow. Usmála se.

"Mám ho ráda," řekla. Je to hezké bojovat s ním. Cítí se v mém vědomí tak příjemně a útulně."

"Útulně, jdi s tím někam," řekl Woodley. "Taký jsem u něho byl. Je to ten nejvypočítavější mozek na této loď, nemá sobě rovna."

"Sprostáku," řekla dívka. Oznámla mu to, nerozčilovala se.

Underhill na ni pohlédl a zamrazilo ho.

Nechápal, jak může přijímat Kapitána Wow s takovým klidem. Kapitán přece opravdu byl nejvypočítavější. Když se uprostřed boje rozdráždil, pletl dohromady představy Draků, mrtvých Krav, sleďoučkových postelí, vůně ryb, hrůzy z otevřeného prostoru. To všechno se smíchalo dohromady, když se lidské a Kapitánovo vědomí spojilo s pomocí zažehovače, a vznikl tak spojený fantastický obraz podstaty člověka a kočky.

To je ta potíže při spolupráci s nimi, pomyslel si Underhill. Škoda, že Partnery nemůže nic nahradit. Kočky jsou velmi zajímavé, když se s nimi telepaticky spojí. Jsou tvrdé a potřebují boj. Jejich motivy a touhy jsou ale odlišné od lidských.

Byly přátelské a schopné navázat kontakt, dokud jste si představovali konkrétní věci, ale jejich mysl se okamžitě uzavírala a usínala, když jste začali recitovat Shakespeara nebo když jste se s nimi pokoušeli vysvětlit, co je to vesmír.

Bylo to vlastně legrační - poznávat, že tady ve vesmíru jsou Partneri nemilosrdní a krutí, zatímco na Zemi je lidé po tisíce let považují za roztomilé roštěčky. Nejednou se zesměšnil tím, že se choval uctivě k tuctovým kočkám, protože je považoval omylem za Partnery.

Zdvihl pohár a zamíchal kostky. Měl štěstí - vytáhl li Lady May.

Lady May byla nejpozoruhodnější Partner, se kterým se kdy setkal. Právě v ní jakoby se završoval vývoj nejurozenějšího rodu perských ko-

ček. Byla složitější než kterákoli pozemská žena, ale celé tato složitost byla jednotou citů, vzpomínek, nadějí a ponižujících zklamání - zkušeností, které se nedají vyjádřit slovy.

Když se poprvé dostal do kontaktu s její myslí, byl udiven její průzračností; zároveň s ní si ji pamatoval jako kotátko. Pamatoval si celý její život. Promítl si v mozku celou galerii zažívačů, které znal a se kterými bojovala. A viděl sebe, zářícího a žádoucího.

Dokonce si pomyslel, že se dostal na hranici touhy, když jej napadlo: Jaká škoda, že nejsem kocour.

Woodley si mezitím vytáhl poslední kostku. Dostal to, co si zasloužil - mrzoutského, lhostejného kocoura bez špetky zájmu, Woodleyův Partner byl to nejkutečnější zvíře ze všech koček na lodi - přízemní, brutální typ hlupáka. Ani telepatie jeho povahu účinně nezměnila. Z prvních potyček mu zůstaly napůl svěšené uši.

Byl to služby schopný bojovník, nic víc.

Woodley něco zabručel.

Underhill na něj pohlédl úkosem. Umí vůbec něco jiného než bručet?

Otec Moontree se na ně usmál. "Můžeme si jít vyzvednout Partnery. Dám počítači vědět, že jsme připraveni ke skoku."

3/ R o z d á v á n í

Underhill vytočil kombinaci na zámku od kóje Lady May. Něžně ji probudil a vzal do náruče. Slečně prohnula hřbet, vystrčila dráčky a začala příst; po chvíli se to rozmyslela a místo toho mu začala olízovat zápěstí. Neměl nasazený zažehovač, takže jejich mysli byly jedna před druhou utajeny, ale podle jejich fousů a pohybů uší vycítil její lásku a vděčnost.

Mluvil k ní lidskou řečí i když věděl, že t e ě mu nemůže rozumět.

"Je to strašné, posílat něco tak sladkého ven do té zimy, aby to chytalo Krysy, které jsou nebezpečnější než my všichni dohromady. Ty ses o takové vzrušení neprosila, víš?"

Místo odpovědi mu olízla dlan, předla, zalechtala ho svým dlouhým nadýchaným ocasem na tváři, stočila se do klubka a hleděla na něj zlatými zářícíma očima.

Chvilí pozorovali jeden druhého. Člověk si klekl, kočka stála na zadních nohách, přední dráčky mu zatínala ko kolen. Lidské a kočičí oči hleděly přes nezměrnou propast, kterou nemohou překročit slova, ale vzájemné porozumění ji překročí vmžiku.

"Dáme se do toho," řekl.

Učenlivě a poslušně vstoupila do svého sférického nosiče. Zkontrolovala, jestli miniaturní zažehovač přiléhá pevně a pohodlně k její hlavě. Dráčky měla silně obalené vatou, aby se v zápělu boje nezranila.

Jemně ji oslovil: "Připravena?"

Jako v odpověď si upravila kožíšek, pokud jí to postroj dovoľoval a i v tomto sevření dál předla.

Sklopil víko a zkontroloval těsnění. V tomto projektilu bude uvězněná po několik hodin, dokud ji znovu neosvobodí - až skončí boj.

Zvedl projektil a vložil ho do hlavně. Zavřel uzávěr, otočil zámkem, posadil se do křesla a nasadil si zažehovač.

Prudce otočil spínačem.

Seděl v malé kabině. Všechno kolem bylo drobné, teplé, horké, těla ostatních tří lidí se pohybovala těsně kolem něj, hmatatelné světlo nejvyššího jasu těžce dopadalo na jeho pevně sevřená víčka.

Jakmile se zažehovač chrál, přestal kabinu vnímat. Trojice lidí vedle něj přestala existovat, proměnila se v sálající hroudy ohně, ve žhavý, temně rudý popel s řezavými uhlíky.

Když se zažehovač ohřál víc, ucítil pod sebou Zemi, poznal, že loď tiše uhání vpřed, viděl, jak se otáčí Měsíc, teď na své cestě nad vzdálenější polovinou zeměkoule, cítil planety a horké laskavé Slunce - to Slunce, které dokázalo zahnat Draky daleko od rodné země lidstva.

Zažehovač běžel na maximum.

Jeho bytost telepaticky obsáhla milióny mil prostoru. Cítil mračno prachu kdesi vysoko nad ekliptikou. Se záchvěvem vroucnosti a něhy cítil, jak do něj proudí vědomí Lady May. Její intelekt byl jemný a čistý a pro jeho mysl měl příchut vonného oleje. Lady May byla klidná. Cítil, že ho v sobě vítá. Nebyly to myšlenky, pouze tok citu.

Brzy splynuli v jedno vědomí.

V zasutém koutečku své mysli si stále uvědomoval kabinu, loď, ale jen jako vzpomínku na milou hračku z dětství; odkudsi zdálky slyšel, jak Otec Moontree zvedá telefon a přijímá rozkazy počítače.

Jeho telepatické mysl zachytila myšlenku daleko dříve, než mohly uši zachytit slova. Skutečný zvuk následoval myšlenku stejně jako hrom, dunící na mořské pláži, provází blesk, který rozčísil nebe kdesi na širém moři.

"Bojová kabina je připravena. Začínáme."

4/ H r a

Underhilla vždy trochu popuzovalo, že Lady May ví o všem dříve než on.

Byl zvyklý, že boj má bleskový spád a je jako koncentrovaný nápoj, ale zprávy od ní zachytil vždy o něco dříve, než vlastní nervy zaregistrovaly, co se děje.

Země teď byla už tak daleko, že několik milisekund tápal, než našel Slunce.

Tenhle skok se podeřil, pomyslel si. Tímhle způsobem se tam dostaneme ještě nejméně pětkrát.

Ze vzdálenosti několika set mil od lodě k němu přicházely myšlenky Lady May: "Ó milý, Ó šlechetný, Ó veliký Človče! Ó statečný, Ó přívětivý, Ó něžný, Ó mocný Partnere! S tebou je nádherný, s tebou je tak dobře, tak tenlo, teď budeme bojovat, je tak dobře..."

Věděl, že Lady May ne vysílá ve slovech; to jeho mysl zachycovala láskuplné předání jejího kočičího intelektu a překládala do symbolů, které jeho mozek dokázal rozšifrovat a pochopit.

Ani jeden z nich se však ve slovech příliš neutápěl. Byli teď mnoho set mil daleko od sebe a museli sledovat okolní prostor. Underhilla bavilo, že může dělat dvě věci najednou: myšlenkami prohledávat vesmír a zároveň sledovat myšlenky Lady May plující k němu, milé vroucí vzpomínky na syna, který měl zlatý čumáček a hrud porostlou jemnou, neuvěřitelně hebkou bílou srstí.

Nakrátko se mu zdálo, že zaslechl cosi jako varování.

D a l š í s k o k !

Hvězdy se změnily. Slunce teď bylo v nedohlednu. Dokonce i nejbližší z hvězd byly na dotyk chladné. Teď už byli v zemi Draků, v otevřeném, nebezpečném a pustém prostoru. Snažil se vidět co nejdál, letět co nejrychleji, hledal v temnotě a pátral po nebezpečí, připraven vymrštít Lady May tam, kde by je našel.

Najednou v něm vzplála hrůza, tak ostrá, tak jasná, že ji cítil jako fyzický úder.

West něco našla - něco nezměrného, nesmírného, dravého, hltavého, strašlivého. Vymrštila k tomu Kapitána Wow.

Underhill se snažil udržet při smyslech. "Dávejte pozor!" varoval telepaticky ostatní a pokusil se přitáhnout Lady May.

Cítil, jak Kapitán Wow, velký perský kocour, lačně odpaluje světla, když nerazil na mrak prachu, který pohltit loď.

Bomby šli těsně mimo.

Prachový mrak se zploštil, ztenčil do tvaru dlouhého šípů.

Neuběhly ani tři milisekundy.

Otec Moontree křičel a jeho slova zněla jako přelévající se hustá kaše. "K - A - P - I - T - Á - N - E !" Underhill věděl, že celá věta bude znít: "Kapitáne, rychle!"

Bitva skončí dříve, než Otec Moontree domluví.

Teď, o zlomek milisekundy později, se dostala do linie Lady May. To byla chvíle, kdy přišla ke slovu rychlost a zručnost Partnerů. Lady May reagovalableskově. Vnímala hrozbu jako ohromnou Krysu, která běží přímo proti ní.

Odpálila bomby s přesností, jaké Underhill nebyl schopen.

Byl s její myslí ve spojení, ale nestačil.

Nepřítel zasedl jeho vědomí ránu. Nepodobalo se to žádnému zranění, jaké lze utrpět na Zemi - byla to rozevřená, tryskající, bláznivá bolest, která se rozpínala jako ohen od jeho pupku. Zkroutil se v křesle.

Ve skutečnosti ještě dřív, než mohl pohnout jediným svalem, vrhla se Lady May na nepřítele znovu.

Pět stejnoměrně rozmístěných fotonukleárních bomb osvětlilo sto tisíc mil.

Bolest z jeho těla a mysli zmizela.

Cítil divoké, hrozné, vášnivé uspokojení, které k němu proudilo z mysli Lady May. Pak cítil její zranění, bolest a strach, který se projevil až po bitvě. Ve stejném okamžiku jej zaplavilo vědomí nového nebezpečí.

Loď udělala další skok.

Věděl, že Woodley na něho myslí: "Nemusíš se znepokojoovat. Můj střelec a já to zatím vezmeme za tebe."

Ještě dvakrát zakusil poryv bolesti, když loď prodělala další skoky.

Nemyslel vůbec na nic, dokud se před ním neobjevila světla Kaledonie.

Smrtelně unavený přinutil mozek vyslat příkaz zažehovači, aby opatrně umístil projektil Lady May zpět v hlavní.

Byla naplň mrtvá únavou, ale cítil tlukot jejího srdce, slyšel její dech a do mysli mu prosákl pocit vděčnosti a díky.

5/ S č í t á n í b o d ů

Byl hospitalizován v kaledonské nemocnici.

Doktor se k němu choval přátelsky, ale byl neoblomný. "Ten Drek se vás vlastně dotkl, příteli. Proklouznout tak blízko kolem něj a zůstat na živu, to jsem ještě neviděl. Seběhlo se to velmi rychle, takže nějakou dobu bude trvat, než si vůbec ujasníme, co a jak, ale jedno je jisté: kdyby ten kontakt trval o pár desetin milisekundy déle, leželi byste teď v psychiatrickém sanatoriu. Jaká kočka letěla s vámi?"

Underhill cítil, jak mu do uší pomalu pronikají jednotlivá slova. Se slovy je hrozné potížit, srovnáme-li je s rychlostí a pohoďou myšlení; přímo, ostře, jasně z mysli do mysli! Ale slova byla jediným prostředkem k dorozumění s normálními lidmi, jako byl tento doktor.

Těžce pohyboval rty, když artikuloval: "Nejsou to žádné kočky, ale Partneri. Jejich jméno je Partneri. Bojují za nás. Měl byste vědět, že se jim tak říká. Co se s ní stalo?"

"Nevím," řekl doktor omluvně. "Zjistím to, nebojte se. Hlavně nic nedělejte, člověče. Potřebujete hlavně klid a odpočinek. Usnete sám, nebo vám mám napsat sedativa?"

"Usnu," řekl Underhill. "Jenom chci vědět, co se stalo s Lady May".

Přistoupila k němu sestra. Trochu podrážděně řekla: "Vás nezajímá, co se stalo s lidmi?"

"Jsou v pořádku," odpověděl Underhill. "Věděl jsem to dřív, než jsem se sem dostal."

Napřehl ruce, vzdychl a zašklebil se na ně. Věděl si, že si oba oddechli. Budou ho teď brát ne jako pacienta, ale jako člověka.

"Jsem v pořádku," řekl. "Jenom mi řekněte, kdy uvidím svého Partnera."

Náhle jím otřásla nová mválenka. Vytřeštil oči na doktora. "Neposlali ji pryč?"

"Všechno vám zjistím," řekl doktor. Chlácholivě mu stiskl rameno a vyšel z pokoje.

Sestra mu podala sklenici vody.

Underhill se pokusil usmát se na ni. Něco s tou dívkou však nebylo v pořádku. Přál si, aby odešla. Nejdřív se tvářila přátelsky, ale teď se zase stáhla. Je to potíže, být telepatem, pomyslí si.

Najednou se prudce obrátila.

"Vy zažíhači! Vy s těmi vašimi zatracenými kočkami!"

Právě když ho tak v duchu oceňovala, usadil se v její mysli. Viděl sám sebe jako zářícího hrdinu, oděného do přiléhavé semišové uniformy, s korunou zažehovače sálající jako starověké korunní klenoty. Viděl svůj vlastní obličej, hezký a mužný, vyzařující z její mysli. Viděl sám sebe kdesi velmi daleko a viděl, jak ho nenávidí.

Podvědomě ho nenáviděla. Nenáviděla ho, proto, že byl - tak si to myslela - pyšný, cizí, bohatý, lepší a krásnější než jsou lidé jako ona.

Přerušil s ní spojení a zabořil hlavu do polštáře. Vybavil si Lady May.

"Ona je přece k o č k a," pomyslel si. "To je všechno!"

Ale viděl ji v té chvíli úplně jinak - chytrou, pohotovou, dravou, neuvěřitelně graciózní, krásnou, nepostižitelnou a nedostižnou.

Kde najde ženu, která by se s ní mohla srovnat?

Právě jste dočetli první číslo vědeckofantastické přílohy Šumu, vydávané novým klubem Terra, založeným v dubnu tohoto roku na FEL. Jeho název je Argus a bude vycházet nepravidelně v průběhu roku. Budete si v něm moci mimo jiné přečíst povídky dosud neznámé, ale i výběr toho nejlepšího ze všech ostatních fanzinů.

Zájemci o Argus se mohou obrátit na adresu: Terra, Jan Čapek, FV SSM ČVUT FEL, 166 27 Praha 6. Samozřejmě rádi uvítáme také všechny připomínky, rady, nápady i jiné příspěvky.

(Povídky tohoto čísla jsou přetištěné z antologie "Lety - zakázanou rychlostí ")